

TREI ZILE ÎN STRĂINĂTATE PENTRU L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Când a venit să mă ia de sub bloc în dimineața aceea, era foarte devreme — așa lucra el. Spunea mereu că dimineața are aur în gură și că orice faci, orice produci atunci, nu se mai poate repeta după-amiaza. Era 5:30. Mi-a spus, pe jumătate în glumă, să-mi iau pașaportul, iar eu i-am răspuns pe loc rugându-l să-mi spună odată unde naiba mergem de fapt.

Sicilia face parte din Italia, i-am spus, n-avem nevoie de pașaport pentru asta — dar el a râs și a zis: pentru unul ca tine, obișnuit cu provincia, cu orașelele, cu genul ăsta de zonă — dacă te-ai pierde într-un oraș ca Catania, un milion de oameni, măcar ar ști de unde ești și te-ar trimite acasă.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.

Era felul lui de a spune: bună dimineața, Nando, sunt aici și știu că nu ești un mare călător.

Am ajuns la feribot, iar el m-a măsurat din cap până-n picioare. Îmi cumpărasem pentru ocazie un costum albastru, o cămașă bleu, o cravată albastră, pantofi noi care scârțâiau, și mă simțeam sigur pe mine.

Mă bărbierisem, îmi pusesem una dintre loțiunile mele clasice Gillette după ras, părul era aranjat, sufletul curat — chiar eram pus la punct. Dar ceva m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc: știam că el avea ceva în minte, doar că nu știam ce.

M-a luat de braț — hai la bar, la etajul întâi —, mi-a spus să-l urmez, iar când am ajuns acolo m-a tras direct în toaleta bărbaților.

Mi-a spus să-mi scot sacoul, cravata, cămașa, să mă spăl bine pe față și să scap de loțiunea aia afurisită — a zis că e de moși, că îi amintea de ce purta bunicul lui, atât de tare încât ținea la distanță și țânțarii, și pe bunica.

Mi-a dat o eșarfă ascot în locul cravatei și o batistă pentru buzunarul sacoului. Apoi mi-a scos Casio-ul nou-nouț, cel cu calculator încorporat, și mi-a dat un ceas scos direct din cutie — un Omega Seamaster, carcasă de oțel —, mi-a spus să-l port la încheietura dreaptă și mi-a strecurat o brățară argintiu-albă pe cealaltă.

Am crezut că s-a terminat, dar apoi a scos din buzunar o sticlută de parfum franțuzesc, pour femme, și m-a uns cu el.

Ăsta e parfum de femeie, Giorgio, ce naiba faci?

M-a oprit și a spus: bărbații și femeile poartă adesea parfumuri făcute pentru sexul opus, nu pentru cum miroși, ci pentru ce trebuie să faci. Nu-ți face griji, o să înțelegi — doar ai încredere în mine.

Dar nu mai știi dacă mergem la muncă sau dacă ți-ai găsit o scuză să umbli după femei fără să-mi spui — doar anunță-mă.

A zâmbit și a spus: mergem la muncă, nu umblăm după femei — dar există o femeie anume căreia îi datorăm respect numelui ei, și să nu uiți asta niciodată: o cheamă Mătușa L'Oréal.

Era timpul să coborâm de pe feribot, să debarcăm în Sicilia — deși nimeni nu ne-a cerut vreodată pașaportul. Străzile erau curate, iar oamenii vorbeau folosind formalul „Lei”, în timp ce la noi acasă, în

Calabria, foloseam mereu vechiul „Voi”. Aceea a fost prima diferență, prima mea lecție: chiar eram în străinătate.

Ferdinando